

ΤΕΧΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΕΛΛΑΔΑΣ

Αθήνα, 14.1.2010

ΘΕΜΑ: ΒΙΩΣΙΜΗ/ΕΞΥΠΝΗ/ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΡΥΘΜΙΖΟΜΕΝΗΣ ΑΓΟΡΑΣ/ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΕΝΟΣ ΣΥΝΕΚΤΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΧΩΡΟΥ

Οι αναπτυξιακές κατευθύνσεις που παρουσιάζονται στο κείμενο στρατηγικής ΕΕ2020, αποτελούν μία πολύ καλή βάση για περαιτέρω συζήτηση και επεξεργασία τελικών επιλογών. Οι προτάσεις αποβλέπουν στην προέκταση της στρατηγικής της Λισσαβώνας με την ενσωμάτωση της προβληματικής της διεθνούς κρίσης καθώς και των αναμενόμενων αλλαγών εξαιτίας της παγκοσμιοποίησης της οικονομίας..

Η πολιτική που συστήνεται για την ΕΕ και τα 27 μέλη της μπορεί να διασφαλίσει, υπό προϋποθέσεις, ικανοποιητικό επίπεδο συνολικής ανάπτυξης, στο πλαίσιο του εντεινόμενου διεθνούς ανταγωνισμού και ταυτόχρονα να μην αποστή και υποβαθμίσει τους στόχους της βιωσιμότητας. Η βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των πτωχών στρωμάτων πληθυσμών σε διεθνές επίπεδο, θα πρέπει ν'αποτελέσει, περισσότερο απ' ό τι σήμερα, παράμετρο της αναπτυξιακής στρατηγικής, άρρηκτα συνδεδεμένης με τους στόχους της πράσινης ανάπτυξης και της προστασίας από τις κλιματικές αλλαγές.

Υπάρχουν περιθώρια βελτίωσης των προτάσεων σε ό,τι αφορά τον ευρωπαϊκό χώρο, εξετάζοντας τις πρόσφατες επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης και τις προοπτικές που διαμορφώνονται.

Από την έναρξη της χρηματοπιστωτικής και στη συνέχεια της οικονομικής κρίσης, αλλά και προϊόντος του χρόνου με όλο και πιο εμφανή τρόπο, διαμορφώνεται εκ νέου μια γεωγραφική διαφοροποίηση, μια Ευρώπη των δύο ταχυτήτων. Από τη μια μεριά, ένας κεντρικός πυρήνας με χώρες όπως η Γερμανία, η Ολλανδία, ίσως η Γαλλία κ.λ.π., κι από την άλλη, η περιφέρεια της Ε.Ενωσης, αποτελούμενη κι αυτή από δύο επιμέρους ζώνες, τα παλιά μέλη του μεσογειακού νότου (συμπεριλαμβανομένης της Ιρλανδίας) και τα νέα μέλη της ανατολικής Ευρωπαϊκής Ένωσης..

Ανεξάρτητα από την αβελτηρία που επέδειξαν αρκετά από τα κράτη αυτά (συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας) στην έγκαιρη αντιμετώπιση των διαρθρωτικών τους προβλημάτων, η γενικότητα του φαινομένου της κριτικής τους κατάστασης σήμερα, αποδεικνύει την ανεπάρκεια της ευρωπαϊκής περιφερειακής πολιτικής που ασκήθηκε ως τώρα. Δεν είναι δηλαδή επαρκής η πολιτική αυτή, ώστε να διαμορφωθούν σταθερά, ανθεκτικά σύνολα που να επιτρέπουν ένα κοινό βηματισμό των χωρών της Ένωσης στο μέλλον. Η Ιρλανδία, λ.χ., έδωσε κατά προτεραιότητα έμφαση στις επιχειρηματικές δομές, η Πορτογαλία στις κοινωνικές δομές, η Ελλάδα στις υποδομές. Δεν υπήρξαν οι προϋποθέσεις για πλήρη εφαρμογή ολοκληρωμένης διαρθρωτικής πολιτικής. Οι νέες χώρες της Ένωσης δεν είχαν τη δυνατότητα να προωθήσουν σε βάθος χρόνου αντίστοιχες

πολιτικές. Η δε Ενιαία Αγορά λειτούργησε περισσότερο προς όφελος των ισχυρών κεντρικών ευρωπαϊκών οικονομιών. .

Είναι επομένως απαραίτητη η συνέχιση και ανανέωση μιας ισχυρής περιφερειακής διαρθρωτικής ευρωπαϊκής πολιτικής στο πλαίσιο των συνολικών στόχων, παρά τη δεδομένη στενότητα των δημοσιονομικών πόρων, προκειμένου να διευρυνθεί η οικονομική / γεωγραφική βάση της Ένωσης και να μπορέσουν έτσι να συμμετάσχουν όλες οι χώρες στη νέα στρατηγική, η κάθε μία βέβαια με τις δικές της ιδιαιτερότητες. Και αν, όντως, η δημοσιονομική εξυγίανση αποτελεί μέλημα αποκλειστικά των χωρών μελών, η χωρική, μαζί με την κοινωνική και οικονομική συνοχή, συνιστούν ευρωπαϊκές κατοχυρωμένες πολιτικές στη Συνθήκη που καλούνται να συμβάλουν έγκαιρα και καθοριστικά στην αποφυγή της επερχόμενης ρήξης στο ευρωπαϊκό οικοδόμημα και προοπτική.

Με εκτίμηση
Ο Πρόεδρος

Γιάννης Αλαβάνος